

Strážkyně plamene.

Často nevděčně a bez porozumění, ano i s výčitkami stojí lidé vůči těm největším milostem ze Světla.

Je to smutná podívaná, když se i ti, kteří to chtějí dělat dobře, těmto věcem žalostně vyhýbají nebo v nesplněné naději falešných pozemských přání se od Světla zoufale odvracejí. A přece velmi často jen nesplnění přání přináší jim pomoc a záchranu.

Takoví lidé odvracejí se od poznání všemoudré lásky vzdorovitě jak nejhorší svévolné děti. Škodí si tím **takovou** měrou, že často již vůbec nemohou stoupati vzhůru a jsou tak ztraceni, jako nepotřebné semeno v tomto stvoření.

Ze všech zel, která na sebe takto nakládají na své pouti, jest tím nejmenším množství pozemských vtělení, spojených zákonem zvratného působení. Jejich prožití vyžaduje staletí, snad i tisíciletí. Tím se stále více a stále znovu oddaluje možnost vzestupu ducha.

Tak vzniká nové utrpení a s ním nové řetězy zbytečných pout, která se všechna musí bezpodmínečně vyčerpají až do posledního, nejjemnějšího prášku. Jinak není možno, aby se duch mohl povznést ze svévolně vytvořeného zmatku.

Kdyby Světlo bylo takové, jako jsou **lidé**, brzy by nechalo s únavou stvoření padnout. Je třeba opravdu neuvěřitelné trpělivosti nechat vyžít tak odpornou a hloupou tvrdohlavost!

Děje se tak proto, aby ti, kteří svou touhou po dobru usilují vzhůru, neztratili možnost záchrany a nemuseli zaniknout ve víru zničení, svévolně vytvořeného těmi, kteří se již nechťejí změnit.

A přece i z těch, kteří to chtějí dělat dobře, může být opravdu zachráněna jen malá část, protože mnozí z nich předem zeslábnou a selhou. Často se domnívají, že se dali na falešnou cestu, protože od chvíle, kdy se na ni s dobrým úmyslem vydali, začalo se tak mnohé obracet proti nim. Začala na ně dorážet zloba, mrzutosti a utrpení. Zdá se jim, že dříve toho ani tolik nepozorovali.

Tím, že v pevném chtění k dobrému došlo k rozhodnutí ke vzestupu, nastala pro mnohého člověka nejdříve doba, ve které musí prožítím svého, dosud falešného myšlení a konání toto odložit a přetvořit ve správné! Čím nápadnější je to, tím větší je to milost pro takového člověka a tím také silnější pomoc ze Světla.

Toto oprošťování se od temnot, které v této chvíli jakoby člověka ještě **pevněji** svíraly, jest již začínající záchranou. Ale toto pevnější a tvrdší svírání je jen proto, že duch, již procitlý a sílící, usiluje pryč od temnot, které ho drží.

Jen **vzlet ducha do výše** způsobuje, že sevření temnot zdá se být bolestnější. Dokud se duch dobrovolně vpravoval a podroboval tomuto sevření, nemohlo toto býti pociťováno. Nebylo tu před tím žádného protitlaku, protože duch, nevzpíraje se, stále povoloval.

Teprve chtění ke vzestupu způsobí, že pouta temnot se zaříznou a tím více pociťují. Duch, usilující vzhůru, musí se

nakonec násilím **odtrhnout**, aby se osvobodil od poutajících svazků. Již slovo odtržení znamená, že to nejde vždycky bez bolesti. Žádné odtržení nelze provést mírností. K pokojnému odčiňování však již není času. Tato země klesla již příliš hluboko a světový soud je v konečném naplnění. O tom všem člověk neuvažuje.

Mnohý myslí, že jeho rozhodnutí k dobru nemůže být správné, protože dříve takových překážek nepociťoval a snad se mu před tím zdálo být vše pohodlnější. Takovým falešným myšlením padá opět zpět do rukou temna; tím se mu již více nevzpírá a proto také nepociťuje odpůrcova sevření. Je tažen dolů, aniž by toho nějak bolestně pociťoval. Ale až bude probuzen voláním soudu, kterému se nemůže uzavřít, pak ... bude pro něj již pozdě.

Bude zburcován jen k strašlivému poznání svého pádu do bezedných hlubin posledního rozkladu, zavržení. A tu začnou muka, která nikdy nepovolí, nýbrž musí se stupňovati až k hroznému konci, který znamená zánik možnosti sebevědomí. Tím je ztracena možnost býti člověkem, která jediné mohla přinést blaženost na všechny věky.

Lidé, uvažte, že všichni ležíte v temnotách, že jste se tam sami položili! Chcete-li se zachránit, musíte se bojem od nich osvobodit! A k tomu vám ukazuje cestu mé Slovo. Mé Slovo vám dává možnost a sílu věděním dokonati své osvobození a vykoupení!

Jakmile jste se rozhodli uniknouti pádu do temnot, které vás nemilosrdně svírají a táhnou s sebou do hlubin, pak již v tomto rozhodnutí přistupuje k vám paprsek Světla a blesk síly

vám spěchá na pomoc.

Vaše dosavadní falešné myšlení spolu s nízkým jednáním navázalo nesčetných uzlů do nitek vašeho osudu. Dokud jste byli v sevření pěstí temnot, nemysleli jste na ně. Nemohli jste jich ani vidět ani cítit, protože byly ještě **nad** vámi. Uzavíraly vaše spojení i vaše cesty do světlých výšin.

Vystoupíte-li však na této cestě do výše, tu je přirozeně musíte všechny potkati. Musíte je všechny jeden po druhém rozvázati, abyste si uvolnili cestu ke vzestupu.

To se vám pak zdá býti nezdarem a utrpením, bolestí duše. Zvláště, když jde o uzly vaší ješitnosti a jiných a jiných vlastností. Ve skutečnosti je to však jediné možné osvobození a záchrana. Nemůže to přece být jiné! Vy jste si sami již dávno dříve připravili cestu, po které jste přišli a kterou se musíte nyní bráti, chcete-li opět dojít do výšin.

Taková je cesta k vašemu osvobození a vykoupení! Taková je cesta ke vzestupu do světlých výšin! Nemůže být jiné! Protože jste nyní v temnotě, je samozřejmé, že se **v tom** okamžiku všechno postaví proti vám. Svým rozhodnutím vzhůru chcete přece **ke Světlu!**

Potřebujete jen trochu myslet, abyste porozuměli správnosti tohoto děje a také sami na něj přišli!

Mnozí si však myslí, že v okamžiku jejich chtění ke vzestupu, musí se také hned všechno proměnit v slunce a radost. Čekají, že se jim vše podaří bez boje, že jejich cesta bude ihned urovnána. Dokonce by chtěli, aby hned v začátku padaly jim do

klína sladké plody jako odměna – bez námahy.

A když je to potom zcela jiné, tu jejich chtění brzy zemdlí. Upustí od něj a líně padají do svých starých zvyků, jestliže se dokonce nepostaví nepřátelsky proti tomu, kdo jim ukázal cestu, vedoucí k osvobození a tím, podle jejich mínění, jim způsobil jen neklid.

Taková je většina těchto pozemských lidí, hloupá a líná, požadující a domýšlivá! Dokonce jsou žádostiví díky a odměny, když **dovolí**, aby jim byla **ukázána** cesta, která je **vyvede** z bažin, v nichž se líně převalují, aby v nich nakonec zahynuli.

Vy však, kteří chcete za sebe čestně bojovat, nezapomínejte nikdy, že se nacházíte v temnotě, v níž je dobré chtění ihned napadáno. Vaše okolí bude se snažit rychle uplatňovat práva, odvážíte-li se oprostiti od něj, abyste s ním nezahynuli, i když se dříve nikdo nestaral o to, co vaše duše chtěla, nikdo nedbal, zdali jste byli hladoví a žízniví. Nikdo se nestaral o vaše osvěžení, ale v okamžiku, kdy jste se opovážili sami vykročiti na jedinou pravou cestu ke spáse, tu se náhle všichni přihlásí, abyste od nich neodešli.

Najednou se všichni starají o blaho vaší duše. Dříve ovšem podali více než jeden důkaz, jak opravdu zcela lhostejná je jim vaše duše a také vaše pozemské bytí!

Je to tak nápadné, že je to až směšné, když to tak často pozorujete. Ukazuje to zřetelně, že všichni ti milí pozemští příbuzní a ostatní známí nejsou nic jiného, než slepé nástroje temna. Poslouchají jeho nátlaku, aniž by si toho byli vědomi. Jestliže jich nedbáte, pak vám ukážou svým jednáním, že jejich

zájem **nevyplývá** z opravdové starosti o vás. Skutečná starostlivost musí mít v sobě lásku k bližnímu. Zlobí-li vás však zlomyslnými poznámkami nebo posměšnými řeči o vás nebo se dokonce snaží vás nějakým způsobem poškodit – jaká pak je v tom láska!

Rychle a viditelně vyrazí proti vám nenávist, která je nenávistí temnoty proti všemu, co usiluje ke Světlu! Pozorujte a uchte se, **po tom** poznáte temno. Právě **z toho** poznáte také, že jste vyvolili **pravou** cestu: neboť temno **musí** se **projeviti** způsobem, který je jemu, **jen** jemu vlastní!

Naučíte se to brzy rozeznávat a přes vás řídí se pak nakonec vlastní nenávist temna a také jeho otroků proti tomu, který **jest** Slovem a který je lidstvu podává k vykoupení!

Dbejte toho! Tak poznáte ihned všechny, v soudu již téměř zavržené trabanty Luciferovy!

Odvraťte se od nich a nesnažte se již pomáhati jim Slovem. Nesmí jim býti více nabízeno! Musíte je pro příště **vyloučiti**, nemáte-li sami utrpět škodu neuváženým vycházením vstříc.

Vaše láska patří **Světlu** a všem, kteří svým čistým, pokorným chtěním ke Světlu usilují. Nemůže směřovat k těm, kteří musí být vyvrženi z tohoto stvoření, protože jsou mu škodliví.

Především zasáhne volání ještě jednou všechno **ženství!**

Ženství má ve svém jemnějším citění schopnost rozeznávat s neklamnou jistotou, kdo patří ke Světlu, kde jest ještě nějaká naděje a co nenávratně propadlo temnu a musí spolu s ním

zahynout podle svaté vůle Boží.

K tomu se však musí toto ženství nejdříve samo očistiti a povznést se z bahna, do něž samo celé lidstvo lehkomylně zavleklo! Teprve tehdy, až od něho odpadne ješitnost, bude moci opět **správně** cítiti.

Znovu žaluji na ženství všeho vyvinutého, že se dalo až **příliš** ochotně zlákat k sestoupení se stupně, který mu Tvůrce milostivě vykázal. Místo Božího požehnání šířilo zkázu. Zkřivilo všechno ušlechtilé, právě to, co mělo **udržovat** čisté a nezkalené.

Strhlo do prachu ženskou důstojnost! Všechno myšlení a usilování bylo ujařmeno nejnižší vypočítavostí. Tvůrce daroval ženství všechnu líbeznost bytosti, aby tím udržovalo v duších touhu po kráse světlých výšin a vyvolalo úsilí chrániti vše čisté. Pozemské ženství tuto vznešenou líbeznost posměšně zavleklo do nehlubšího bláta, aby jí hříšně používalo jen pro **pozemské** cíle.

Žaluji! Žádný tvor stvoření nikdy neklesl tak hluboko, jako žena této země!

Zvratné působení ve svaté síle Světla zasáhne nyní nezadržitelnou prudkostí každou ženu, která nechce procitnouti k čistému vznešenému úkolu, který jí Tvůrce kdysi položil milostivě do rukou a k němuž ji také vyzbrojil!

Je to ženství, je to žena, kterou Tvůrce kdysi vyvolil jako strážkyni plamene svaté touhy po Světle! Obdařil ji schopností nejjemnějšího cítění a poslal ji do všech stvoření! Vznikla proto, aby mohla bez překážek přijímati záření Světla a přiváděti je nejčistším způsobem k muži a ke všemu, co ji obklopuje.

Z tohoto důvodu vykonává značný vliv, lhostejno, kam přijde. Svým druhem je k tomu omilostněna. A tento dar milosti použila k pravému opaku.

Vlivu, který jí Bůh daroval, používá k dosažení svých ješitných a prokletíhodných cílů, místo k povznášení svého okolí. Žena má svůj vliv vynaložiti k tomu, aby udržovala živou touhu po Světle v duších, jež putují hmotnými úrovněmi, které jim slouží k vývoji a dozrávání k duchovním výšinám.

Ženy měly být všem putujícím podporou a oporou. Svým bytím měly poskytovat posílení a povznesení a udržovat otevřené spojení se Světlem, prazdrojem všeho života!

Měly se radostně zachvívati v nejčistší vůli Pravěčného, Všemohoucího! Tak mohly a měly již dávno zformovati tuto zemi v ráj hrubohmotnosti.

Strážkyně plamene svaté touhy po Světle však selhala. Selhala tak, jako dosud žádný z tvorů, protože byla vyzbrojena dary, které jí byly dány k tomu, aby nikdy nemohla klesnouti. A ona nejen klesla, ale strhla s sebou celou část světů do bahna temnot!

Dostane se jí však **plné** odplaty za tak nevýslovně rouhavé jednání. Za to, že sama pošpinila to **nejčistší**, čehož měla být **strážkyní**.

Daleká je cesta a veliká námaha, která čeká nyní **tu** ženu, jejíž touha spěje ke spolupráci v budoucnosti! Bude-li opravdu chtít, dostane se jí opět milosti zvýšené síly! Nebude to však tak snadné. Vysoké vyznamenání smět opět býti strážkyní plamene

touhy po Světle a udržovat ji živoucí ve hmotnosti čistotou své ženské důstojnosti, **může být získáno** jen trvalou bdělostí a neochvějnou věrností.

Probud' se, ženo této země! Bud' opět čistá a věrná ve svém myšlení a jednání! Pevně zakotvi všechno své chtění ve svatosti vůle Boží! Probud' se – nebo zajdi podle nezměrné spravedlnosti Páně! Nebudeš již mít možnosti ještě jednou tak těžce poškodit přicházející pokolení na zemi. Kdo z ženství chce dále žít v říši tisíce let zde na zemi, staň se nejčistší strážkyní nejsvětější touhy duší po Světle. V nejsvětější síle Boží!

Amen.